

Prokletá

ZAVRŠENÍ THRILLEROVÉHO TITULU ZLATÁ

MARISSA MEYEROVÁ

Prokletá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Marissa Meyerová

Prokletá – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

EGMONT

Tato kniha patří spisovatelům,
snílkům a tvůrcům – od vypravěčky pro vypravěče.

Udělejte si pohodlí a já vám povyprávím příběh.

Začíná hluboko ve Verlorenu, v zemi ztracených. Od dob, kdy byli první lidé pohřbíváni ve vlhké, úrodné zemi nebo vysíláni na moře na horících hranicích, odváděla jejich duše do Verlorenu věčná lucerna Velose, božstva moudrosti a smrti. Tam duše ulehly k odpočinku a snily a – jednou za rok, pod Truchlivým měsícem – se vracely jako duchové do země smrtelníků a strávily jednu noc ve společnosti svých milovaných, které tam zanechaly.

Ne, ne, to už se samozřejmě neděje. Bylo to velice dávno. Teď pst! a poslouchejte.

Přestože božstvo Velos vládlo podsvětí, v dávných časech tam nepřebývalo samo. Temným královstvím se toulaly nestvůry a jeskyně se plnily zpěvem a smíchem duší.

A také tam byli démoni. Zlé bytosti, ztělesnění ošklivosti a krutosti, stvoření z lidských hříchů a studu. Když lidé procházeli branami do Verlorenu, byli zbaveni své beznaděje, jež postupně poskvřnila most, který spojoval náš svět s tím sousedním, a stékala do řeky pod ním. A z těchto otrávených vod se zrodili démoni, skuteční a krásní – stvoření z lítosti, tajemství a sobeckých skutků, které s sebou smrtelníci do smrti přinesli. Dnes těmto démonům říkáme temní.

Během staletí jich přibývalo a temní časem zneklidněli. Toužili po nezávislosti. Prahli po životě mimo trýpytivé jeskyně a mlhavé bažiny Verlorenu. Vydali se za Velosem a požádali o svolení vycestovat do smrtelného světa, aby se mohli dívat na hvězdy, ochutnat slaný vítr a pocítit na ledové kůži teplé sluneční paprsky.

Božstvo však jejich prosby ignorovalo, neboť i ono může být bláhové.

Nebo to možná nebyla bláhovost, ale krutost, aby udrželo demony uvězněné po mnoho staletí. Nebo to snad byla moudrost, jelikož se démoni zrodili ze zla a byli schopni jen závidi, krutosti a klamu. Možná už tehdy znalo pravdu: pro tyto bytosti není místo mezi lidmi, kteří – navzdory svým mnoha chybám – dokazovali, že dokážou žít dobře a vznešeně.

Temní přestali žádat o svobodu a místo toho – chytráci – čekali.

Po stovky let.

Vše sledovali, poslouchali a plánovali.

Až do Truchlivého měsíce, kdy se obloha tak nadouvala mraky, že skrz ně měsíc nebyl vůbec vidět. A když božstvo Velos zvedlo svou lucernu k branám, aby ukázalo ztraceným duším cestu... tehdy se vrhli kupředu.

Prodrali se řadami čekajících duší. Vraždili tvory, kteří se je snažili zastavit. Byli připraveni na pekelné psy, milované Velosovy služebníky, protože si z vlastních těl odřízli pruhy masa, jimiž je odlákali. Vyšlo to. Psi se uklidnili, božstvo na to nebylo připravené a démoni se dostali na most.

V zoufalé snaze hordu zastavit se božstvo proměnilo do své zvířecí podoby – do velkého černého vlka, který prý dodnes střeží brány do Verlorenu. Zvíře bylo velké jako dům, srst mělo barvy inkoustu, obrovské vystoupulé tesáky a hluboko v očních důlcích mu žhnuly hvězdy jako plameny.

Jenže temní se nezalekli.

Ten, kdo se později stal Erlkönigem, králem olší, pozvedl luk, který si vyrobil z kostí hrdinů a vazů válečníků. Z toulce vyňal šíp – s křídélky z nehtů mrtvých dětí a hrotem ze zkamenělých slz jejich matek.

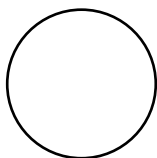
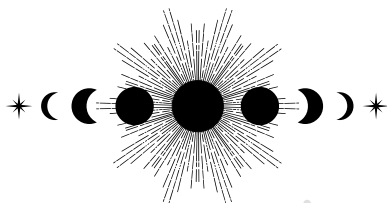
Založil šíp, zamířil a vystřelil.

Rovnou do srdce božstva mrtvých.

Vlk zařval a zřítíl se z mostu do hlubin burácející řeky.

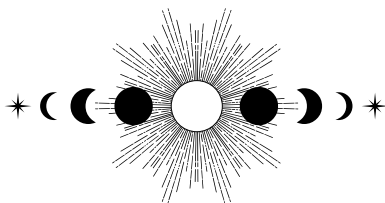
Tam, kde božstvo padlo, prorazil šíp, který probodl jeho srdce, říční dno a zakořenil. A tam vyrostl, prodral se mostem i branami. Vyrasila z něj ohromná olše, která nikdy nepřestane směřovat k nebesům.

Toho dne nezemřelo, neboť božstva nemohou zemřít. Zatímco však leželo bezmocně na dně řeky, temní se prodrali ven se svým králem v čele. Vynořili se v černočerné noci. Nádherné tváře jim zmáčel prudký déšť a Truchlivý měsíc se skrýval za hromy a blesky – raději se nechtěl stát svědkem hrůz, které čekají svět smrtelníků.

LETNÍ SLUNOV RAT

KAPITOLA 1

Serilda přestala vyprávět, aby zkontrolovala, jestli už děti konečně usnuly.

Po chvíli Nickel otevřel zakalené oči. „To už příběh skončil?“

Serilda se k němu naklonila. „Už bys měl vědět,“ zašeptala a odhrnula mu pramen hebkých plavých vlasů, „že nejlepší příběhy nikdy doopravdy neskončí. Takové to ‚žili šťastně až na věky‘ je jedna z mých oblíbených lží, abych tak řekla.“

Zívl si. „Možná. Ale je to hezká lež.“

„To určitě ano,“ souhlasila. „A teď už mlč. Je čas jít spát. Budu vám vyprávět zase zítra.“

Nebránil se, jen se překulil na bok, aby udělal víc místa pro malou Gerdrut, která ležela zmáčkнутá mezi ním a Hansem, kdežto Fricz s Annou se roztahovali ve zvláštní poloze v nohách postele.

Všech pět dětí spalo v Serildině posteli, i když dostali své vlastní palandy v síni pro služebnictvo. Nevadilo jí to. Sledovala jejich propletené končetiny, otevřená ústa, namodralá víčka, občas zaslechla zamumlání, když jim někdo ukradl deku, a cítila se téměř spokojeně.

Jak jen tyhle děti milovala!

A nesnášela to, co se jim stalo. Sžíral ji pocit viny, protože za to sama mohla. Ona a její zrádný jazyk a příběhy, které nemohla přestat vyprávět. Fantazie ji unášela všemi směry už od nepaměti... ale nějak jí přinášela jen problémy. Samou smůlu.

A největším neštěstím bylo, že těchto pět vzácných dušiček přišlo o život.

Pořád ji však žádali o další příběhy, takže co měla dělat? Nemůže jim nic odepřít.

„Dobrou noc.“

Zastrčila příkrývky Nickelovi pod bradu a zakryla tím krvavou skvrnu na noční košili a díru v hrudi, odkud mu krkavci Krále duchů vyklovali srdce.

Naklonila se a vtiskla chlapci polibek na spánek. Snažila se neucuknout, když ucítila jeho studenou a kluzkou kůži. Jako by mu i nejjemnější dotek mohl rozdrtit lebku, jako by to byl křehký podzimní list v dětské pěsti. Duchové nebyli křehcí – byli mrtví a nic moc horšího se jim už stát nemohlo. Zůstávali ve stavu mezi smrtelným vzhledem a rozkládající se mrtvolou, jako by se jejich podoba nemohla rozhodnout, kde končí a kolik místa má zabírat. Dívat se na ducha bylo jako dívat se na přízrak. Jejich okraje se posouvaly a rozplývaly se ve vzduchu. A dotknout se jich byla ta nejnejpřirozenější věc na světě. Trochu jako dotknout se mrtvého slimáka, který už chvíli hníje na rozpáleném slunci. Ale... studenějšího.

Přesto Serilda těchto pět malých duchů nadevše milovala, a přestože sama přišla o tělo, je uvězněná na strašidelném hradě a nebije jí srdce, nikdy jim nedá najevo, jak moc se chce odtáhnout pokaždé, kdy ji některý z nich obejmě nebo vklouzne svou mrtvou ručkou do její.

Serilda počkala, dokud neměla jistotu, že Nickel spí, a Gerdrut nezačala na tak malou osůbku působivě chrápat. Pak se zvedla z postele a stáhla lampu na nočním stolku. Přistoupila k vitrážovému oknu s výhledem na velké jezero kolem hradu, v němž se třpytilo večerní sluníčko.

Zítra bude letní slunovrat.

Zítra se provdá.

Tiché zatukání na dveře ji vytrhlo z myšlenek dřív, než stačila propadnout beznaději. Přešla po koberci, oparně, aby nerušila děti, a otevřela dveře.

Za nimi stál Manfred, kočí Krále duchů a první duch, kterého Serilda poznala. Kdysi dávno sloužil králi a královně z Adalheidu,

ale zemřel při masakru, kdy Král duchů a jeho temní vyvraždili všechny obyvatele a zabrali si hrad pro sebe. Stejně jako ostatní zemřel Manfred krutě – v jeho případě šlo o dláto vražené do oka. Pořád mu trčelo z lebky a z prázdného očního důlku mu bude navěky kapat krev. Serilda si už však po takové době na ten pohled zvykla a s úsměvem Manfreda pozdravila.

„Dnes večer jsem tě nečekala.“

Manfred se uklonil. „Jeho Ponurost si žádá tvou přítomnost.“

Úsměv jí zvadl. „Samozřejmě,“ dodala kysele. „Děti zrovna usnuly. Dej mi chvíličku.“

„Kolik potřebuješ. Mně nevadí nechat ho chvíli čekat.“

Serilda vědoucně přikývla a zavřela dveře. Manfred a ostatní duchové sice temným sloužili, své pány však nenáviděli. Kdykoli to šlo, snažili se nacházet nenápadné způsoby, jak Krále duchů a jeho dvůr rozčítit. Byl to jen mírný vzdor, přesto však vzdor.

Serilda si přepletla vlasy do dvou copů. Říkala si, že většina dívek by se po zavolání svého nastávajícího štipala do tváří, aby do nich vehnala trochu barvy, nebo si potřela klíční kosti kapkou růžové vody, kdežto ona měla spíš nutkání schovat si do punčochy dýku, kdyby se náhodou naskytla příležitost podříznout snoubenci hrdlo.

Ještě jednou se podívala na děti. Nevypadalo to, že spí. Na to byly příliš bledé a dýchaly moc pomalu. Ve spánku vypadaly naprosto mrtvé.

Dokud Gerdrut nepadla hlava na bok a nezachrápala, jako když se otočí mlýnský kámen.

Serilda potlačila smích a vzpomněla si, proč tohle všechno dělá.

Pro ně.

Jenom pro ně.

Otočila se a zamířila na schodiště.

Sice si už cestu do komnat Krále duchů zapamatovala, přesto byla vděčná za Manfredovu společnost, když procházeli chodbami osvětlenými jen pochodněmi a ozdobenými strašidelnými tapisériemi, které znázorňovaly zvláštní výjevy s loveckými psy a rozervanou kořistí. Serilda už si zvykala na zlověstné, děsivé stíny v hradních chodbách, ale pochybovala o tom, že se tu někdy bude cítit

pohodlně. Ne když se zpoza každého rohu může vynořit šklebící se temný nebo jiná nelidská nestvůra a sledovat ji hladovýma očima.

Brzy se stane královnou tohoto místa, ale větší bezpečí jí to nepřinese. Přízraky a netvoři tu byli dávno před ní a povýšenými úšklebky a kousavými poznámkami dávali jasně najevo, že by svou smrtelnou královnou radši stáhli z kůže, než aby se před ní poklonili.

Snažila se nebrat si to osobně.

„To se všichni těší, až slavnosti skončí?“ zeptala se Serilda, když se s Manfredem proplétali labyrintem chodeb.

Manfred odpověděl svým obvyklým monotónním hlasem. „Vůbec ne, má královno,“ řekl. Na rozdíl od lhostejných temných – nebo možná *právě proto* – se přízrační sluhové Serildinu postupu na společenském žebříčku přizpůsobili docela rychle. Mnozí už začali používat královské tituly a oslovovali ji *Výsosti* a *královno*, někdy dokonce i *Vaše Jasnosti*.

„Domnívám se, že mnozí považují svatební přípravy za příjemné rozptýlení.“

„Rozptýlení od čeho?“

Mrkl na ni zdravým okem a trochu se ušklíbl, až mu poskočil prošedivělý vous.

„Od našehožití,“ řekl suše. Pak pokrčil rameny a dodal: „Nebo jeho nedostatku.“

Serilda se zamračila. Manfred a mnozí duchové byli mrtví už staletí, ale i tak bylo jasné, že je jejich smrt pro ně stále otevřená rána.

V mnoha případech doslova.

„Manfrede,“ řekla pomalu, „nepamatuješ si něco z toho, jak jsi sloužil bývalé královské rodině? Té, která tu žila před příchodem temných?“

„Pamatuju si jen velmi málo z předchozího života na hradě. Ale vybavuju si pocit...“ dlouho hledal správné slovo a působil zvláště posmutněle, když nakonec dodal: „...hrdosti. Na svou práci. Ale už nevím, na co přesně jsem byl hrdý.“

Serilda se na něj pousmála a on rychle nasadil svůj obvyklý stoický výraz. Měla nutkání říct mu víc, trochu na něj zatlačit, naléhat na něj, aby si vzpomněl na něco dalšího, na cokoli, ale bylo

by to zbytečné. Všechny vzpomínky na bývalou královskou rodinu zmizely, když Král duchů proklel prince i jeho jméno a poslal celou rodinu do zapomnění.

Když se pokoušela poznat místní duchy, zjistila, že čím blíže měl někdo ke královské rodině, tím méně vzpomínek na život před masakrem má. Služka, která drhla hrnce a pánve v kuchyni, si pamatovala skoro celý svůj předchozí život, ale pokud se někdo pravidelně vyskytoval v přítomnosti krále, královny, prince nebo princezny, nevzpomínal si skoro na nic.

Nikdo jiný nevěděl, že mezi nimi jejich princ pořád je. Zapomenutý princ.

V současné době ho obyvatelé Adalheidu znali jako Vergoldet-geista. Pozlaceného ducha.

Ostatní mu říkal poltergeist. Přadlák zlata.

Serilda ho znala prostě jako Zlata. Chlapce, který ji podpořil v jejích lžích a znovu a znovu předl zlato ze slámy, aby jí zachránil život. A také nevědomky vytvořil zlaté řetězy, do nichž chtěl Král duchů ulovit božstvo.

Zlat přišel i o svoje vlastní vzpomínky. Na nic si nepamatoval. Ani na svůj život, ani na svou smrt. Na nic z doby předtím, než se stal prokletým chlapcem, poltergeistem, na tomto strašlivém místě. Král duchů dokonce vymazal jeho jméno z historie – i z knih a náhrobních kamenů. Zlat nevěděl, že je princ, dokud mu Serilda neřekla pravdu o tom, co se jemu a jeho rodině stalo. On je prokletý. Všichni ostatní jsou mrtví. Zavraždění ze msty vůči princovi, který zabil Erlkönigovu největší lásku – lovkyni Perchtu. Ještě dnes se Zlat tvářil skepticky, kdykoli se o tom Serilda zmínila.

Jí však na ničem z toho nezáleželo – ani na jeho jméně, ani na jeho dědictví.

Záleželo jí na tom, že je Zlat otcem jejího nenarozeného dítěte.

Jen na tom, že mu jednou, v aktu zoufalství, slíbila svoje nenarozené dítě, pokud pro ni upřede zlato ze slámy.

A na tom, že do něj byla tak trochu zamilovaná.

Možná víc než jen trochu.

„Myslím, že jsi byl velmi důležitý,“ řekla, když s Manfredem procházeli několika předpokoji. „Určitě jsi měl vyšší postavení než jen

kočí. Možná jsi byl královský komorník. Nebo rádce. Proto si skoro nic nepamatuješ. Ale rozhodně jsi měl důvod být na sebe hrdý.“

Manfred mlčel. Při jejich nočních procházkách mu prozradila něco málo z toho, co se tu stalo. Královské rodině i *jemu* a všem lidem, kteří měli tu smůlu, že byli na hradě, zrovna když Král duchů vykonal svou pomstu. Kdysi dávno ten příběh vyprávěla Zlatovi a myslela si, že je to jen pohádka, ale teď už věděla, že je to je pravda. Bezpochyby dar od Wyrdith, božstva s darem vyprávění – a jejího kmotra.

Ty, kteří byli stovky let nuceni sloužit temným, tragická minulost hradu příliš nepřekvapila. Věděli, že se jim stalo *něco* strašlivého. Někteří měli prchavé vzpomínky na předchozí život. Nosili šaty podle toho, jakou úlohu na hradě zastávali, od služek přes pázata až po vznešené dvořany, i když dřívější status pro temné nic neznamenal.

Dalo se předpokládat, že sloužili královské rodině, když se hradu zmocnil Král olší a všechny je povraždil, ačkoli si na tvář ani jména svých vládců nevzpomínali, ani na to, zda je respektovali a milovali.

Nikdo netušil, že Zlat, jejich protivný a všudypřítomný poltergeist, je jejich zapomenutý princ. Serilda se to nikomu neodvažovala prozradit. Nemohla riskovat, aby Král duchů zjistil, že to ona ví, a nemohla nikomu věřit, že to neprozradí. Mnohé z příznaků měla ráda, jenže patřili Králi duchů. Často jim dopřával trochu svobody, ale nakonec ho museli poslechnout.

Neměli na výběr.

Stejně to bylo s dětmi spícími v jejich komnatách. Král duchů předstíral, že jsou darem pro ni. Služebníci královny. Taky to ale byli jeho špehové. Nebo by jimi mohli být, kdyby dala Králi duchů důvod ji špehovat.

Nemohla tady na hradě věřit nikomu.

Nikomu kromě...

Vepředu zahlédla koutkem oka zlatý záblesk. Drobné vlákénko navléknuté na spodní části svíce na jednom z nástěnných svíců. Nenápadný detail, který každý snadno mine. Skoro každý.

Ale Serilda si za těch posledních pár týdnů navykla těchto drobných detailů všimnout.

Narovnala se. „Děkuju, Manfrede, ale dál už mě doprovázet nemusíš. Odsud už trefím.“

„Mně to nevadí, má paní.“

„Já vím, že ne. Ale časem se tu budu muset vyznat sama, ne? A taky potřebuju chvílku... abych se na něj připravila.“

Tváří mu prolétl záblesk lítosti. „Samozřejmě, má paní,“ řekl s úklonou. „Tak já tě tedy opustím.“

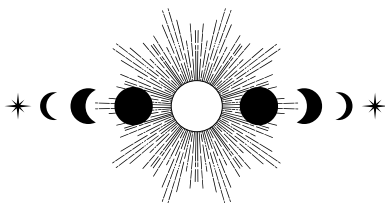
„Děkuju, Manfrede.“

Odešel stejně ztuhle a stejnými odměřenými kroky jako vždycy, ale Serildě připadalo, že je tady na hradě plném bezohledných a lehkovážných démonů jedním z mála pravých gentlemanů.

Jakmile zahrnul za roh, Serilda se uvolnila. Sáhla po svíčce a přetáhla přes plamen zlaté vlákno. Ovinula si ho kolem prstu a rozhlédla se po chodbě.

Ticho a stíny.

„Vylez, Zlate,“ řekla s úsměvem. „Vím, že tu jsi.“

KAPITOLA 2

„Zase si tě král zavolal do svých komnat?“ Hlas se ozval zezadu, tak blízko, že si Serilda představovala v zátylku jeho teplo. Neškubla sebou. Už byla na Zlatova náhlá zjevení zvyklá. Jeho duše byla prokletá a připoutaná k hradu stejně jako její, ale mohl se tu volně pohybovat, mizet a objevovat se, kdekoli chtěl. Byl to skvělý trik a on ho často používal – aby si z někoho utahoval, plížil se za ním, poslouchal a špehoval. Obzvláště rád lekal a děsil děti, někdy jimi dokonce i prošel, protože mohl procházet duchy. Vždycky předstíraly, že se zlobí, ale přitom se tomu chichotaly.

Snažil se to naučit i Serildu, ale bylo to těžší, než se zdálo. Zatím se jí to povedlo jenom jednou, když se pokusila přenést se do svých královských komnat, ale skončila ve spíži a šíleně jí pak třeštila hlava.

Zlat stál sice tak blízko, že cítila na kůži jeho dech, ale promluvil ostře. Když král poprvé ohlásil jejich zasnuby, Zlat se před Serildou snažil žárlivost skrývat, ale s blížící se svatbou vyplouvala čím dál víc na povrch.

Serilda celou situaci nenáviděla, zvláště to, že musí lhát. To bylo nejtěžší.

Zlat věděl, že Král duchů potřebuje smrtelnou ženu, aby mohl počít dítě. A předpokládal – a Serilda ho v tom nechala –, že její časté návštěvy králových komnat slouží právě k tomuto účelu, i když by se sama z té představy nejradši svlékla z kůže.

Zlat však nevěděl, a ona mu to nikdy nemůže říct, že ona už dítě čeká. Že je těhotná od té noci, co ji Zlat políbil a pak posel polibky její čelist, hrdlo i ňadra. Něco takového spolu prožili jen jednou a Serilda se stále chvěla, když si vzpomněla na jeho blízkost, doteky a na to, jak šeptal její jméno jako báseň. Té vášnivé noci spolu počali dítě.

Jenže když viděla Zlata přistě, visel z hradu na zlatých řetězech – přesně na těch, které sám upředl, aby jí zachránil život. A jen co se král dozvěděl o Serildině stavu, vymyslel plán: vzít si ji za ženu a prohlásit dítě za vlastní. Pokud Serilda někomu řekne pravdu, král nikdy nepustí duše jejích dětských kamarádů do Verlore-nu. Zůstanou tu uvězněny a zotročeny už navždy.

To Serilda nesmí dopustit, což znamená, že si nemůže dovolit to nikomu říct.

Ani Zlatovi.

Hlavně ne Zlatovi.

„Ano,“ odvětila, až si byla jistá, že se jí nezachvěje hlas. „Znovu jsem byla povolána k návštěvě té stvůry.“ Otočila se a pohlédla Zlatovi do očí. „To mám ale štěstí.“

Ani se nesnažila skrývat znechucení ze zasnoubení; rozhodně ne před Zlatem. Dohoda s králem nebyla její volba. Nebude to svatba z lásky. Ani se tomu nedá říkat manželství z rozumu, protože pro ni to rozumné není. Tenhle muž unesl její matku, když byla Serilda ještě batole, nechal zemřít jejího otce a zavraždil pět nevinných dětí, jen aby ji rozhněval – a to zdaleka nebyl celkový výčet jeho zločinů. Rozděloval rodiny, zabíjel pro radost a lovil magické tvory. Některé i vyhubil.

Serilda nemohla Zlatovi zabránit v tom, aby žárlil. Předpokládal, že si Král duchů nárokuje její ruku jako manželky i její tělo v posteli. Serilda mu nemohla říct pravdu, ale také nedovolila, aby si myslel, že ke Králi duchů cítí něco jiného než odpor.

Musela to hrát, musela lhát úplně všem, aby nakonec získala, co chce: svobodu pro dětské duše. Král duchů jí slíbil, že duše Hanse, Nickela, Fricze, Anny a Gerdrut propustí. Že jim dá klid.

Výměnou za to bude Serilda lhát. Bude tvrdit, že právě jemu patří dítě, které jí roste v lůně. Udrží jejich tajemství. Nehodlala však

předstírat lásku k muži, jež nenávidí. Některé lži však nedokázala tolerovat ani ona.

Zlatovi přelétl po tváři stín a Serilda viděla, že mu to dostatečně vysvětlila. Svěsil ramena.

„Doufám, že...“ začal, ale odmlčel se a sevřel rty, jako by kousl do citronu. Chvilí mu trvalo, než to zkusil znovu.

„Doufám, že je to... *gentleman*.“

Slovo *gentleman* vyplivl jako citronovou pecku a její srdce z nějakého důvodu roztálo. Věděla, že se to Zlat snaží pochopit a *akceptovat*, jak jen dokáže.

Ztěžka polkla a položila mu ruku na zápěstí.

„Neubližuje mi,“ řekla.

Což byla svým způsobem pravda. Král jí nikdy fyzicky neublížil... tedy až na to, že jí vrazil do zápěstí šíp se zlatým hrotem, a tím ji proklel. Když byli sami, zřídka se jí dotkl, což bylo v ostrém kontrastu s nechutnou náklonností, kterou jí věnoval v přítomnosti ostatních. Serilda se někdy sama sebe ptala, co si asi dvůr o celé té situaci myslí. Jejich král – nádherný, nadpozemský, nebezpečný – má slabost zrovna pro ni, obyčejnou smrtelnici s podivnými zlatými duhovkami v očích. Ve světě smrtelníků ji právě její oči označily za někoho, komu je lepší se vyhnout. Byla divná. Byla prokletá. Přinese neštěstí každému, kdo se k ní příliš přiblíží.

Ale temní a jejich král takové předsudky neměli. Možná proto, že právě *oni* byli neštěstí, kterého se lidé tak báli.

Možná si démoni mysleli, že krále přitahuje její odlišnost.

Zlat se trochu přestal mračit. Úsečně přikývl a Serildu zbolelo – pocítila skutečnou ostrou bolest pod žebry –, že nemůže říct víc.

Pravda, král jí neublížil. Nemusí mu zahřívát postel – ani dnes, ani jindy. Neporodí mu dítě, aspoň ne tak, jak si Zlat myslí.

Není to pravda, toužila zašeptat. Chtěla se naklonit a přitisknout mu tvář ke spánku. Zatlačit ho ke zdi a celým tělem se k němu přivinout.

Nejsem jeho. Nikdy nebudu.

Ale pořád chci být tvoje.

Přesto mlčela, pustila Zlatovo zápěstí a vydala se na cestu chodbami.

Za svým ženichem.

Zlat ji tiše následoval a Serilda byla ráda, že nezmizel. Mučilo ji být v jeho blízkosti a nechávat si všechna tajemství pro sebe, ale bez něj to bylo ještě horší. Když byl blízko, mohla si aspoň představit, že to také cítí. Sdílenou agonii. Společné zoufalství. Vášeň, kterou spolu kdysi zažili. A krátce to vypadalo, že se z ní vyvine něco víc.

Došli až na konec chodby a Serilda si nemohla vzpomenout, jestli zabočit doleva, nebo doprava. Stála tam a snažila se vzpomenout, až si Zlat povzdechl a ukázal doleva.

Plaše a vděčně se na něj usmála, ale z pohledu na jeho zoufalý výraz se jí stáhla hrud'. Zlaté tečky v jeho očích odrážely světlo svíček. Měděné vlasy měl neupravené, jako by si je poslední týden pročesával spíš rukama než hřebenem. Knoflíky lněné košile měl zapnuté nakřivo, vynechal jednu díрку.

Serilda to vlastně ani nechtěla udělat, její ruce se dotkly látky dřív, než je mohla zastavit. Rozepnula špatně zapnutý knoflíček.

Zlat pod jejím dotykem strnul jako socha.

Ucítila ve tváři horko, i když jen fantomové. Ve skutečnosti jí nebilo srdce a v žilách už neproudila krev, vše kvůli prokletí, které jí oddělilo duši od smrtelného těla. Stud však znala až příliš dobře a v poslední době i touhu.

Knoflíček sklouzl z dírky a Serildě se roztřáslы prsty. Uhladila látku a srovnala Zlatovi na hrdle obě strany širokého límce.

Zlat se ostře nadechl.

Zastavila se, lehce sevřela obě strany límce a odhalila jeho hrdlo, prohlubeň mezi klíčními kostmi a bleďé pihy na hrudi.

Může se naklonit. Políbit ho. Přímou na holou kůži.

„Serildo...”

Vzhledla. Zlatovi se v očích zračil bezpočet myšlenek, které zrcadlily její vlastní.

Nemůžeme.

Neměli bychom.

Já to taky chci.

Přitiskla bříško palce na pihy.

Přála si to.

Zlat zavřel oči, sklonil se a opřel se o její čelo.

Serilda se napjala a rychle knoflíčky pozapínala.

„Omlouvám se,“ vydechla. „Vím, že to nejde... já vím.“

Kdyby je někdo viděl... kdyby se objevila jen sebemenší fáma, že je králi nevěrná, která by zpochybnila, s kým dítě čeká, okamžitě by ji potrestal.

Což téměř jistě znamenalo, že se bude mstít i na dětech.

Naposledy se dotkla Zlatovy hrudi a pak se odtáhla.

„Neměla bych ho nechat čekat,“ zašeptala. „I když bych ráda.“

Zlat polknul. Sledovala, jak se mu zachvělo hrdlo, jako by ho chtěla udusit nevyřčená slova.

„Doprovodím tě.“

„Nemusíš.“

Usmál se – trochu tesklivě, trochu darebně. „Na hradě jsou nestvůry, jestli jsi to náhodnou neslyšela. Kdyby se ti něco stalo, nikdy bych si to neodpustil.“

„Můj ochránce,“ popíchla ho.

Zlatův výraz však potemněl. „Když na to doopravdy přijde, tak tě ochránit nedokážu.“

Serildě se sevřela hrud'. „Zlate...“

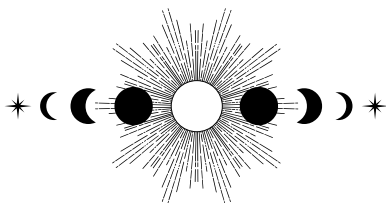
„Promiň,“ pospíšil si. „Stejně to bude jedno. Až najdeme svoje těla. Až to prokletí zlomíme.“

Serilda mu vklouzla rukou do dlaně a pevně mu stiskla prsty. Tohle jediné jim oběma dodávalo naději. Šance, že najdou svoje těla, vytrhnou si šípy ze zápěstí a zbaví se prokletí, které je k tomuto hradu poutá. Že budou jednou svobodní.

„Určitě,“ řekla. „Zlomíme to prokletí, Zlate.“

Krátce jí ruku sevřel, ale odtáhl se jako první.

„Měla bys jít,“ řekl. „Než nás někdo uvidí a práskne králi, že tu laškujes s poltergeistem.“

KAPITOLA 3

Když Serilda před pár týdny poprvé viděla královny komnaty, pomyslela si, že je to muž, který ví, jak dostat očekáváním.

Neměl v nich postel, což ji vedlo k domněnce, že temní nikdy nespí, i když přímo se nikdy nezeptala. Byla tam však mimořádná sbírka nábytku. Židle s vysokými opěrkami a elegantní pohovky, všechno polstrované nejemnějšími látkami a doplněné černými střapci. Stoly byly vykládány intarzií z perleti a ebenového dřeva. Tlusté kožešinové koberce byly tak velké, až se zachvěla při myšlence, z jakých tvorů asi pocházejí.

Ve vitríně u zdi se nacházela pečlivě vybraná sbírka zvířecích lebek, nezvyklých zbraní, mramorových sošek, ručně malované keramiky, knih vázaných v kůži a groteskních masek s vytřeštěnými očima. Nad tapiseriemi viselo obvyklé paroží a vycpaná zvířata, ale vystavoval si tu i malé a křehké tvory. Pěnice vypadaly tak živě, jako by měly každým okamžikem zazpívat. Pružné lišky mohly kdykoli seskočit ze zdi.

Na protějščí zdi visela pořádná sbírka map. Některé působily prastaře a byly namalované na zvířecích kůžích nebo na jemnějším pergamenu. Další ukazovaly místa, o nichž Serilda nikdy neslyšela; ani si nebyla jistá, jestli doopravdy existují. Mapy zdobily obrázky podivných mytologických tvorů, jejichž jména tam byla napsaná pečlivým písmem a světle červenými písmeny. Inkan-yamba, dlouhý had s koňskou hlavou. Obrovský buto ijo, zubatý

zelený troll. Gumiho, devítiocasá liška. Serildě se líbilo ty tvory studovat, ráda přejížděla prsty po slovech a zkoušela, jak budou znít neznámá jména vyslovená nahlas. Nemohla zabránit myšlenkám, zda doopravdy existují. Pokud někde žijí, jistě někde velice daleko. Na temné straně závoje viděla dost tvorů, o nichž si kdysi myslela, že se objevují pouze v pohádkách, takže teď už by uvěřila čemukoliv.

Celkově byly místnosti temné a poněkud ponuré, to ano, ale svým zvláštním způsobem i útulné. Když v nich bylo něco dřevěného, bylo to plně složitých řezb a dokonale vyleštěné. Pokud tam byly látky, od závěsů po polštáře, byly černé nebo v sytých barvách drahokamů a velmi drahé a jemné. Každá svíčka hořela.

A svíček tam byla *spousta*, takže místnost připomínala oltář v rušném kostele.

V komnatách Krále duchů však Serildu nejvíc upoutaly vysoké stojací hodiny v jednom výklenku u krbu. Měděné kyvadlo měly delší, než byla ona sama vysoká, a ukazovaly nejen čas, ale také fáze měsíce a roční období. Čtyři ručičky pomalu a pravidelně tikaly kolem kruhu, každá z nich byla vyřezána z křehké kosti. Serilda si je prohlížela při každé návštěvě.

Částečně asi i proto, že počítala minuty, než bude moci odejít.

Když toho večera před letním slunovratem dorazila, na balkoně stál prostřený stůl, na něm karafa burgundského vína, kostka sýru, bochník tmavého chleba a miska s rudými třešněmi a lákavými měruňkami. Serilda si kdysi myslela, že temní, zvláště ti, kteří se účastnili divokého honu, musí nepřetržitě prahnout po mase své kořisti. Představovala si je, jak tančí kolem obrovských kusů masa rožnicích se nad ohněm, plameny syčí, když do nich kápne tuk z kostí, jak se radují z jemně ožehlé kýty divokého kance nebo jelena. A na hradě opravdu byla *spousta* masa, ale obyvatelé měli mnohem jemnější jazyčky a čerstvé ovoce se těšilo neustálé oblibě. Stejně jako doma, kde vždy zavládla radost, když v sadech a na polích dozrávaly barevné švestky, fíky a lesní plody – obrovský luxus po těžké zimě.

Král duchů stál u okna. V dálce nad pohořím Rückgrat stoupal přibývající měsíc a jeho jasné světlo se třpytilo v temném jezerním zrcadle.

Serilda se posadila na polstrovanou žili u stolu a nabídla si třešň. Ovoce jí prasklo v ústech, sladké a trošičku kyselé. Nevěděla, jak se má jako správná královna zbavit pecky, a tak ji vyplivla mezi prsty a vhodila do prázdné skleničky od vína, než si vzala druhou.

A třetí.

Představila si, co si všichni ostatní na hradě *myslí*, že se tady teď děje, a chtělo se jí smát. Kdyby jen věděli, jak ji jejich údajně zamilovaný král po většinu společných večerů naprosto ignoruje.

Pak si vzpomněla na Zlata a jak ho to, co si *představuje*, trhá na kusy a trošku posmutněla.

„Jak to jde s mým potomkem?“

Narovnala se. Král byl stále otočený zády a havraní vlasy mu volně splývaly po zádech.

Tvůj potomek neexistuje, chtělo se jí říct. *To dítě není tvoje. Nikdy nebude tvoje.*

Místo toho si přitiskla ruku na břicho. „Cítím se pořád stejně. A musím přiznat, že nechápu, proč je kolem toho vždycky takový povyk.“

Mluvila zlehka, aby zamaskovala vážné pochyby, které se v ní začaly probouzet. „Mám pořád hlad, ale to není nic nového.“ Vzala si nektarinku a kousla si. Když jí po bradě stekla šťáva, utřela si ji rukávem a jedla dál. Ignorovala nesouhlasný pohled, kterým ji král počastoval.

Jestli chtěl Erlkönig nevěstu zběhlou ve dvorské etiketě, vybral si špatně.

„Je na hradě porodní bába?“ zeptala se. „Třeba některá z duchů? Předchozí královská rodina určitě nějakou měla. Mám tolik otázek. Ráda bych si s někým popovídala.“

„Porodní bába,“ opakoval Král duchů a Serilda poznala, že ho něco takového vůbec nenapadlo. „Zjistím to.“

Serilda si olízla šťávu ze zápěstí dřív, než jí zateče za rukáv.

Král sebral ze stolu ubrousek a hodil ho po ní. „Zkus zlepšit svoje manýry. Budeš královna a moje žena.“

„To je *tvoje* volba, ne moje.“ Ignorovala ubrousek a znovu si kousla do nektarinky. Když dojedla, zakřenila se a hodila ovocnou pec-

ku do skleničky k těm třešňovým. Pak si lepkavé prsty otřela jeden po druhém do sametové sukně.

„Ale jestli se za mě stydíš, pořád si to můžeš rozmyslet.“

Výraz mu ochladl, což byl při jeho obvyklém ledovém postoji obdivuhodný výkon.

„Aspoň tě nemusím snášet dlouho. Šest měsíců. To je jako mrknutí oka.“

Při tom náznaku jí přeběhl mráz po zádech. Neměl by se aspoň pokusit skrývat, že ji plánuje zabít, až poslouží svému účelu?

Naschvál si utrhla kus sýra a celý si ho strčila do úst, protože dobře věděla, že je králův oblíbený. Pořád ještě žvýkala, když se zeptala: „A budeme spolu bydlet v komnatách, až bude po obřadu?“

Král si odfrkl. „Rozhodně ne. Budeme pokračovat v tomhle systému, dokud neohlásíme tvoje těhotenství. Pak už to nebude potřeba.“

Serilda vydechla. Té otázky se děsila celé týdny a teď se jí zatočila hlava úlevou, že tu s ním nebude muset spát. Že to budou prostě dál předstírat.

To prozatím zvládne.

Jak dlouho už tu je? Mrkla na hodiny. Uplynulo sotva deset minut. Připadalo jí to jako věčnost.

„Napadlo mě uspořádat svatební obřad v Měsíci milenců,“ řekl. „Slunovrat má svoji poetiku, ale zdá se, že nevěsta začíná být netrpělivá.“

„Netrpělivost mě zrovna netrápí.“

„Nesnila jsi o tom, že budeš letní nevěsta?“

Odfrkla si. „Nejsem letní nevěsta. Jsem letní obět.“

Král duchů se zasmál. Stávalo se to vzácně a Serilda vždy měla pocit zadostiučinění, i když si to vlastně nepřála.

Smutné na tom bylo, že je to pravda.

Tohle nemá být svatba. Má to být obětní rituál a ona je beránek. Až nastane čas, zavraždí ji a vezme si její dítě, které už teď z nějakého důvodu miluje s dychtivostí, jakou ještě nikdy nepoznala.

Přejela si prsty po jizvě na zápěstí. K oběti už vlastně došlo, a to ve chvíli, kdy jí král prostřelil zápěstí šípem se zlatým hrotem, prokletel její duši, oddělil ji od smrtelného těla, připoutal ji ke strašidelnému hradu a uvěznil ji na temné straně závoje.

Serilda viděla vlastní tělo ležet na podlaze trůnního sálu – sice stále dýchalo, bylo však bez života. Moc téhle magie nerozuměla. Necítla už pulz ani pravidelný tlukot srdce. Mohla zadržet dech na celou věčnost, ale stejně ze zvyku či kvůli pohodlí pořád dýchala.

A pak tu bylo její nenarozené dítě – mohla jen doufat, že je v pořádku. Necítla žádné příznaky těhotenství, ranní nevolnosti ani bolesti zad nebo kotníků, na něž si často stěžovaly ženy v Märchenfeldu. Nevěděla, jestli je dítě *fyzicky* v ní i teď, nebo jestli roste v jejím neživém těle ukrytém někde na hradě.

Musela Králi duchů věřit, že jejímu dítěti neublíží, protože s ním má plány, a nenáviděla to.

Král duchů se konečně odtrhl od okna a sáhl pro sklenici s vínem. Zaváhal a zvedl k ní oči.

„Co?“ zeptala se. „Já ji neotrávila.“ Pak překvapeně vyjekla: „Ale příště bych to mohla zkusit.“

„V tom případě ti doporučuju oměj. Má mírně sladký a docela příjemný chutový ocásek.“ Zvedl si sklenici ke rtům a během pití sledoval Serildu. Pak sklenici odložil a řekl. „Pokud se nemýlím, považuješ se za vypravěčku.“

Serilda se narovнала a pocítila neklid, že si král všiml její tiché, skryté části. „Už mi nadávali i hůř.“

„Tak mi něco vyprávěj.“

Zamračila se. „Nemám na to náladu. A nesnaž se mi nic přikazovat. Nejsem tvůj duch.“

Pobaveně se pousmál. „Chtěl jsem jen nějak zabít čas.“ Významně se podíval na hodiny, jako že si všiml, jak na nich Serilda visí pohledem.

Zamručela. „Vlastně jsme vždycky přemýšlela o tom, jestli je jeden z příběhů pravdivý. Říká se, že byl Měsíc milenců pojmenován po tobě a po Perchtě.“

Král naklonil hlavu, ale neodpověděl.

„Podle příběhu jste si ve svitu toho měsíce prozradili svá pravá jména, čímž jste navěky svázali své osudy. Proto si někteří lidé pod jeho vlivem vyměňují tajemství, protože je údajně ochrání.“

„Pověřivý nesmysl,“ zamumlal král. „Každý trouba ví, že pokud chce ochránit své tajemství, nemá ho nikomu prozrazovat, a to pod

žádným měsícem. Ale vy smrtelníci přisuzujete pohádkám velkou moc. Věříte, že osud určují stará božstva a pověry. Že se každé neštěstí dá svést na měsíc, hvězdy... nebo co se vám zrovna hodí do krámu. Ale žádný osud ani štěstěna neexistují. Jsou jen tajemství, která prozradíme, a pak ta, která se nám podaří utajit. Naše vlastní rozhodnutí – nebo strach z rozhodnutí.“

Serilda na něj zírala. Kolikrát ji vesničané v Märchenfeldu vinili ze svého neštěstí?

Přesto nemohla hodit za hlavu, že je kmotřenkou Wyrdith. Byla prokleta božstvem příběhů a štěstěny. Bylo by lehkovážné tvrdit, že to nemá žádnou váhu.

Možná je pravda někde mezi.

Existuje místo pro věci, které se vymknou kontrole, jež ovládá osud...

Jenže taky můžeme udělat vlastní rozhodnutí.

V Serildě bobtnala hrůza. Tragédie byla v tom, že chtěla svým rozhodnutím věřit. Chtěla věřit, že má vlastní osud pod kontrolou. Ale jak? Teď je vězenkyní Krále duchů. Během přemýšlení a volby dělala chyby. Nakonec však za ni rozhodl osud.

Jaká ironie. Wyrdith se musí smát, ať už je kdokoliv.

„Takže,“ začala nejistě, „ten příběh není pravdivý?“

Ušklibl se. „Že jsme si s Perchtou navzájem prozradili jména ve svitu měsíce milenců? To sotva.“

„Škoda. Přišlo mi to romantické.“

Král duchů zavrtěl hlavou a dolil si víno. „Nepotřebujeme si svůj vztah zkreslovat pohádkami. Perchta a já... naše láska byla od začátku osudová. Bez ní po mém boku nejsem kompletní.“

Serilda strnula, zahanbená jeho upřímností.

Vědomí, že chce Král duchů přivést Perchtu zpátky, jí vůbec nepomáhalo. O Nekonečném měsíci, během té vzácné noci, kdy se zimní slunovrat protne s posledním úplňkem v roce, chce Král duchů se svým honem ulovit jedno ze sedmi božstev. A až na svět dopadnou první sluneční paprsky, bude zajatec nucen splnit králi jedno přání.

Král duchů to přání použije, aby přivedl Perchtu zpět z Verlore-nu. Krutá lovkyně už kdysi kráčela po zemi a teď dostane darem

Serildino dítě. Král duchů unesl mnoho dětí, aby ji potěšil, ale ještě nikdy jí nedal novorozeně.

Serildě se z té představy dělalo zle. Pro něj byl život, který v ní rostl, jen dárek, který se dá zabalit a poslat dál. Panenka, hračka, něco, se dá snadno zahodit.

I když lovkyni sama nepoznala, z různých zdrojů jí bylo jasné, že Perchta není navzdory své touze po dítěti zrovna mateřský typ. Prý byla hrubá, nadutá a krutá. Jakmile ji některé z darovaných dětí omrzelo, Král duchů ho odvedl do lesů a vrátil se sám.

Takové byly způsoby temných.

Jenže tu byl malý problém. Malinkatý háček, o němž Král duchů zatím nevěděl.

Serilda už dítě přislíbila Zlatovi. Dala mu svého prvorozeného potomka výměnou za to, že pro ni Zlat ze slámy upřede místnost plnou zlata. Dohodu pak potvrdila magie. Serilda měla za to, že se to nedá porušit.

To však Králi duchů neřekla.

Namlouvala si, že to nějak vyřeší. Ještě má šest měsíců na to, aby vymyslela plán, zachránila své dítě, sebe, Zlata i děti, které u ní spí v ložnici.

„Byl jsem netaktní,“ podotkl Král duchů a tím ji vyrušil z myšlenek. Obešel stůl, stanul před její židlí a klesl před ní na koleno. „Vzdychat po jiné ženě, když moje nevěsta sedí přímo přede mnou! Doufám, že mi to odpustíš, *má lásco*.“

„Ze všech věcí, za něž by ses měl omluvit,“ pronesla, „mě vyprávení o tom, že miluješ sadistickou démonku, která umřela před třemi stovkami let, tíží nejmíň.“

Na krále to zapůsobilo. „Jen buď dál drzá, smrtelnice,“ řekl, vzal její ruku do chladných prstů a sklonil se k ní. „Je pak mnohem snazší tě milovat.“

Vstal, popadl ze stolu nedotčenou nektarinku a zakousl se do ní. Jak tak stál nad Serildou, štáva mu stékala po bradě stejně jako předtím jí. Vychytrale se ušklíbl a otřel se rukávem. „Ještě tak deset minut a můžeš se sama vyprovodit.“

Zvedl sklenici a otočil se k ní zády, což byl přesně moment, na nějž Serilda čekala.

Jediným pohybem sebrala ze stolu stříbrný nůž a vrazila ho Králi duchů do zad, přímo mezi lopatky. Cítila, jak se boří do masa. Křupnutí obratle.

Král strnul.

Dlouhou chvíli si Serilda říkala, jestli možná, jen možná... *tenkrát...*

Pak se zhluboka nadechl a pomalu a dlouze vydechl.

„Prosím,“ řekl, „vytáhni mi ten nůž ze zad. Nerad bych o to žádal Manfreda. Zase.“

Serilda tiše zaklela a vytrhla nůž. Místo krve mu unikl z rány pramínek černého kouře, který se rozplynul ve vzduchu.

Zamračila se.

Když ho bodla poprvé, byla si jistá, že se bude bránit.

Jenže on se o to ani nepokusil.

První nůž směřoval přímo pod žebra.

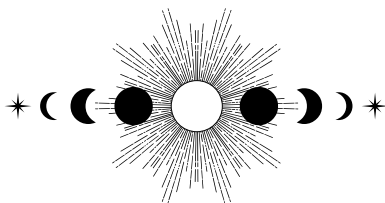
Podruhé to zkusila do žaludku, nebo spíš zhruba tam, kde by žaludek čekala.

Potřetí se trefila do srdce a byla na svou mimořádnou mušku tak pyšná, že potěšeně vypískla.

Král duchů však jen protočil oči v sloup, když dýku vytáhl a zvedl ho proti světlu. Byl dokonale čistý, jako by mu před chvílí netrčel z hrudi až po jílec.

Serilda hodila nůž na stůl. „Příště to bude tvoje hlava,“ řekla a uraženě si překřížila ruce na hrudi. „Nebo ti vydlobnu oko, jak to tvoji lovci udělali Manfredovi.“

„Když pak pro tebe budou společně strávené chvíle přijatelnější,“ řekl a usrl si vína, „tak prosím.“

KAPITOLA 4

Anna měla být Serildinou dvorní dámou, ale v pouhých osmi letech a s pozorností octomilky se na ten úkol moc nehodila. Proto dorazily o letním slunovratu do Serildiných komnat dvě přízračné ženy v zakrvácených zástěrách a pokusily se z ní vytvořit něco vzdáleně podobného královně. Nebo nevěstě.

Nebo spíš... démonické lovkyni, jak se nakonec ukázalo.

Serilda očekávala róbu. Mnozí temní se rádi oblékali do luxusních látek, takže si myslela, že pro ni král připraví na obřad okázalé šaty.

Jenže služky jí nepředložily hedvábí, brokát ani nadýchané sukně. Přinesly koženou tuniku, kterou jí tkanicemi zavázaly přes lněnou blůzu. Dostala jezdecké kalhoty, chrániče na předloktí, kozinkové rukavice a nejjemnější boty, jaké si kdy obula. Především však dostala speciálně vyrobenou kuši – menší, než jakou měl Král duchů, ale se stejně ostrými šipkami. Serilda se jí bála dotknout ze strachu, že nechtěně zmáčkne spoušť a vyšle šíp někomu do hlavy. Nikdo v místnosti nepotřebuje víc otevřených ran, než už má.

„Moc pěkné,“ řekla nakonec. Celou dobu na svého nastávajícího naléhala, aby jí o svatebním obřadu něco prozradil, jenže marně. „Prosím, řekněte, že budu mít během svatební noci to potěšení prostřelit ženichovi srdce šípem.“

Děti se zasmály.

Služky si vyměnily nejisté pohledy a jedna odpověděla: „Domnívám se, že vás čeká nějaký obřadní lov.“

Serilda zaúpěla. „To mi mohlo dojít.“

Za chvíli už seděla před zrcadlem a služby jí rychle rozpletly copy a vmasírovaly jí do rukou a tváří olej, takže voněla jako spížírna. Anna s Gerdrut mezitím celou dobu skákaly po matraci a Nickel s Hansem hráli kostky, které je naučil stájník. Ten byl o několik let starší než Hans a hned si je všechny oblíbil.

Serilda se zadívala do zrcadla na toaletním stolku. V tlumeném světle rozeznala ve svých očích zlaté kruhy. Když poprvé potkala Krále duchů, spletl si je s kolovraty, proto ho tak snadno přesvědčila, že je požehnaná Huldou a dokáže sprádat zlato ze slámy. Jejím znamením však bylo kolo štěstěny. Serilda je kmotřenkou Wyr-dith, božstva štěstěny a lží.

Mělo to být požehnání, protože její otec před mnoha lety o Nekonečném měsíci božstvu pomohl. Ve skutečnosti však Serildě její prokletý jazyk nosil jen smůlu, stejně jako všem, které milovala.

Kdyby někdy tohle božstvo potkala, omlátila by mu kolo štěstěny o jeho nevďěčnou hlavu.

Ozvalo se tukání a Fricz – její poslíček – vrazil do pokoje.

„Je připravená?“ zeptal se nejdřív Anny, ale ta zrovna dělala stojku s nohama opřenýma o sloupek postele.

„Neřeš to,“ řekl a obrátil se k Serildě a služebným. Zastavil se pohledem na jejích vlasech, nyní spletených do složitého copu, který jí spadal k pasu, a na jezdeckém vybavení rozloženém na křesle.

„Radši si pospěšte, nebo král začne vraždit.“

„Koho chce vraždit?“ zeptala se Anna, které visely copy na koberec. „Všichni už jsou mrtví.“

„Proč se zlobí?“ zeptala se Serilda. „Nejdu pozdě. Zatím.“

„A bez ní přece začít nemůžou,“ dodala Anna. Spustila nohy na podlahu a vstala.

„Pracujeme, jak nejrychleji můžeme,“ řekla jedna ze služek a vklepala Serildě do rtů cosi z malinkého kalíšku. „Bez toho neustálého vyrušování by to bylo snazší.“ Nepokrytě probodla Annu a Gerdrut pohledem.

Fricz pokrčil rameny. „Myslím, že se vzteká kvůli poltergeistovi.“ Serilda ztuhla.

„Co je s poltergeistem?“

„Zmizel. Stráže ho měly dneska zajistit, aby byl během obřadu spoutaný. Však víš, aby zase nedělal nějaké potíže. Ale nikdo ho nemůže najít. Někteří sluhové říkají, že se možná pokusí obřad narušit.“

„Doufám, že jo!“ vyhrkla Gerdrut a vyskočila na postel, která byla dost vysoká na to, aby jí nohy visely víc než stopu nad zemí.

„Vzpomínáte, jak vyměnil vycpaniny v severním křídle za hadrové panenky s tuřínovými hlavami?“ zeptal se Nickel s rozzářenými očima. „Muselo mu trvat věky, než je všechny vyrobil, ale jak se pak lovci tvářili, to bylo k nezaplacení!“

Děti si začaly připomínat jednotlivé příhody a Serilda nedokázala potlačit úsměv. Od té doby, co je Král duchů zabil, unesl jejich duše a uvěznil je na hradě, na ně Zlat se svými vylomeninami udělal slušný dojem.

Kdesi hluboko v nitru jí zajiskřila naděje, že Zlat možná obřad naruší. Být zachráněna v tento příšerný den znělo velmi lákavě... dokonce i romanticky.

Zároveň se jí však nelíbilo pomyšlení na to, že Zlat zase skončí někde spoutaný jako králova kořist. Věřila, že by ho nechal pověšeného z hradeb klidně i sto nebo dvě stě let, kdyby nepotřeboval použít řetězy na nový lov. A taky kdyby Zlat nedělal hrozný randál a celé hodiny nehulákal opilecké balady, takže se nakonec většina temných shodla, že je lepší ho pustit.

Serilda ho už nikdy nechtěla vidět takhle spoutaného.

Navic se sama s Králem duchů na něčem dohodla. Bude s ním spolupracovat a dá mu své dítě výměnou za svobodu pro dušičky těchto dětí, které milovala. Hanse, Nickela, Fricze, Anny a Gerdrut. Musí se za něj provdat. Předá mu dítě. Zničí ji to, až na to dojde, ale jen její vinou tihle malí neposedové skončili tady bez svých rodin a už si nikdy nemůžou plánovat dlouhou, nekomplikovanou budoucnost.

Kousla se do rtu, pevně zavřela oči a poslala tichou prosbu ke Zlatovi, ať už je kdekoliv.

Nepokaz to. Dneska ne.

„Tak a hotovo,“ řekla jedna ze služebných a couvla od Serildiných vlasů. „Teď vás oblékneme.“

Serilda se jako v mrákotách nechala dovést za paraván, kde jí ukázaly, jak co do sebe na kostýmu, který připomíná brnění, zapadá. V loveckém oděvu se sice rozhodně necítila pohodlně, ale jen co ji komorné zahnalý zpátky do místnosti, děti se kolem ní seběhly s očima vykulenýma údivem. Kromě Hanse, který byl vážnější a poslední dobou propadal čím dál větší zasmušilosti, na niž Serilda neznala lék. Ne že by mu to měla za zlé. Byl dost starý na to, aby věděl, že jim žádné rozptýlení tady na strašidelném hradě nevynahradí ukradené životy.

„Vypadáš jako válečnice,“ zírала na ni Gerdrut s otevřenou pusou, v níž chyběl spodní zoubek. První a poslední mléčný zub, který jí kdy vypadl.

Serilda pocítila zadostiučinění, že ji nazývá zrovna válečnicí. V tom slově se skrývala síla a být schopnou válečnicí by se jí líbilo víc než jen spřádat neužitečné příběhy.

„Ne,“ řekl Hans tiše. „Vypadáš jako lovkyně.“

To jim všem dokonale zchladilo náladu. Dětem v očích pohasla světýlka a Serilda cítila, jak se jí srdce znovu propadá hrůzou, která ji dusila už od Probouzejícího se měsíce, od noci, kdy byl její osud zpečetěn.

Ztěžka polkla. „Nic se nezmění. Je to prostě jen hloupý obřad.“

„Hloupý obřad,“ řekl Hans. „A na jeho konci se staneš Královnou olší.“

„Pro vás budu vždycky Serilda,“ řekla a pocuchala mu vlasy... až se jí rozčileně vytrhl.

„Ne, ty nebudeš Královnou olší,“ řekl Nickel. „Ne pro nás. To totiž zní, jako bys mu patřila, a s tím se nikdy nesmíříme. Vymyslíme něco jiného.“

„Zlatá královna!“ vyhrkla Gerdrut. Rozzářeně popadla Serildu za ruku. „Dokážeš vytvářet něco z ničeho. Umíš spřádat slámu ve zlato.“

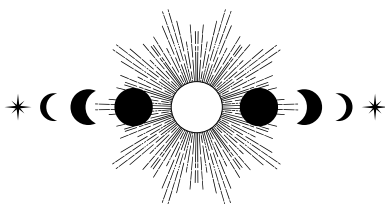
Serildě se zadrhl dech. Nemohla dopustit, aby děti nechtěně prozradily Králi duchů pravdu, takže i v jejich případě musela lhát, že umí spřádat zlato. Gerdrut jí však svou poznámkou připomněla den před mnoha měsíci, kdy se schoulili ve sněhu pod borovicí a ona jim vyprávěla příběh o zlém Králi duchů a lovkyni Perchtě.

Gerdrut tenkrát přirovnala Serildino vypravěčství k magickému daru spřádání zlata.

Když se za tím vším ohlédla, uvědomila si, že se právě toho dne její život změnil. Vtiskla Gerdrut pusy mezi kudrny a přitáhla k sobě i ostatní. Ignorovala zachvění, když se jí všichni otřeli o kůži a tělíčka měli tak křehká, že se mohla každou chvíli rozpadnout. Byla vděčná, že je má blízko – v jakékoli podobě.

Jedna služka si odkašlala a otevřela dveře.

„Odpustte, má paní, ale neměli bychom už Jeho Ponurost nechat čekat.“

KAPITOLA 5

Serilda netušila, co od svých vdavek čekat. Když se na to Krále duchů ptala, řekl jí, než nemusí dělat nic jiného než být šťastná nevěsta. Na to odvětila, že jelikož šťastná nikdy nebude, možná by to mohla jen prospat a pak by pro ni král někoho poslal, až začne hostina. Snažila se ho naštvat, ale jen se zasmál.

Jako by vtípkovala.

Snažila se ničeho nebát. Nezáleželo na tom, že bude muset pronést nějaké absurdní sliby o lásce a věčnosti. Nebo na tom, jestli jí dá prsten a políbí ji – nebo cokoliv jiného, aby to představení lépe prodal. Svatba je jen fraška. Nic se nezmění.

Král sice může požádat o její ruku, což znamená manželství, ale její srdce navždy zůstane jen její.

Až tedy na to, že její srdce neopustilo její fyzické tělo, které je schované tak dobře, že ho možná nestihne najít, než se dítě narodí, a to už bude pozdě.

Odvedli ji po vysokém můstku, který nikdy předtím nepřekročila, až před hradbu, kudy zatím nešla, což jí jen připomnělo, jak moc je hrad obrovský a plný různých zákoutí a škvír a místností a věží, kde mohou ležet jejich těla.

Sešla několik schodů do dlouhé, úzké chodby. Byl slunečný a teplý den, přesto v chodbách bez oken vládl chlad. Kožená lovecká uniforma jí během chůze vrzala a Serilda se v ní a kalhotách cítila částečně směšně, ale kupodivu i odvážně a téměř statečně. Nikdo

se jí nemůže dotknout, ale i kdyby to zkusili, ona se se svou nabitou kuší postará o to, aby toho litovali.

Její doprovod se zastavil u dveří, přes něž visel těžký sametový závěs. Odtáhli ho stranou a popohnali ji dál.

Serilda vyšla na kamenný balkon a její nadutá sebejistota se okamžitě rozprskla. Svaly jí ztuhly.

Balkon visel ve výšce dvou pater nad severovýchodními zahradami. Na tuto stranu hradu moc nechodila – byla čistě funkční a nacházel se tu holubník, zahradní ošetřovna, příbytek správce, malý sad a vinice.

Teď tu stálo jakési hřiště obehnané dřevěným plotem. Kolem dokola se shromáždil snad celý královský dvůr. Serilda si všimla kočího Manfreda s probodnutým zkrvaveným okem, jak ji sleduje s výrazem jen o malinko smutnějším, než byla jeho obvyklá lhostejnost. Zahlédla zbitého kluka ze stájí se sklopenou hlavou, jak prsty přejíždí po lemu uniformy. Bezhlavá žena vyměnila svůj obvyklý jezdecký oblek za jednoduché šaty a kolem krku si uvázala šátek, aby zakryla ránu, ale krev už zase prosakovala látkou.

A pak tam byli temní, tak nádherní, že pohled na ně téměř bolel. Byla to však prázdná krása postrádající jakoukoli laskavost a radost. Když se na ni dívali, většina se tvářila znuděně, dokonce podrážděně. Oplatila jim to úsměvem.

Zlata nebylo nikde vidět. Serilda zvažovala, jestli ho strážní nakonec přece jen nechtyli. Možná je teď někde spoutaný ve zlatých řetězech. Z té představy se jí dělalo špatně.

Doufala, že je v pořádku, že je schovaný někde v bezpečí.

Doufala, že neplánuje nějakou katastrofu.

A nějaká její malinká, směšná část si přála, aby tu byl. Ne aby to představení jako z noční můry sledoval z publika. Chtěla, aby byl přímo *tady*. Na balkoně. Aby ji vzal za ruku...

Jak jen je hloupá!

Balkon, na němž stála, byl vyzdoben na obřad. Na kamenném zábradlí visely girlandy z růží v barvě červeného vína. Na balustrádách visely kytičky šalvěje a čistce svázané černou krajkou. Hradební zdi zdobily zlaté a černé prapory, dole se páliło kadidlo a plnilo vzduch opojnou vůní. Celé to působilo bohatě a dekadentně

a Serildu by to možná i nadchlo, nebýt toho, že je její nastávající tyran, který pro zábavu vraždí děti a mytické tvory.

Ve chvíli, kdy ji to napadlo, si všimla na protější zdi pevnosti balkonu vyzdobeného stejně bohatě jako jejího. Závěsy se roztáhly a král vystoupil. Měl na sobě jemnou koženou zbroj a vysoké lovecké boty a vypadal skoro stejně, jako když ho potkala poprvé v noci o Sněžném měsíci.

Lovec a král. Pohled na něj naplnil Serildu úžasem i znechucením.

„Nevěsto moje,“ pronesl a jeho medový hlas se nesl tichem, které se táhlo mezi pevností a hradební zdí. „Záříš jako slunce během slunovratu.“

„Okouzlující,“ odvětila kysele a opřela si malou kuši o zábradlí. „V Märchenfeldu máme tradici rozbíjet před svatbou nádobí, abychom zaplašili zlé duchy. Navrhuju začít tímhle, ale asi bychom přišli o polovinu hostů.“

„Žádného temného ještě nikdy nezastrašily rozbité talíře a polévkové mísy. Ale ta představa mě baví.“ Blýskl úsměvem, který měl přihlížející přesvědčit, že je svou podivnou lidskou nevěstou zcela unesený. Oklamal tím někoho? Je tahle šaráda vůbec nutná?

Nikdo určitě nevěří, že se milují. Na to nestačí ani Serildina představitost – a že ji má bujnou.

„Naše zvyky,“ pokračoval, „jsou poněkud jiné.“

„To mi došlo,“ řekla Serilda. „Nikdy jsem nebyla na svatbě, kde ženich s nevěstou ze všeho nejdřív dostanou vražedné zbraně.“

„Pak jsi ještě nic nezažila,“ odvětil král a pohládl oblinu vlastní kuše. Shlédl na dav pod nimi. „Vítejte, přátelé. Jsem poctěn, že jste svědky mého spojení s dámou, kterou jsem si vybral za svou věčnou společnici.“ Zvedl ruku. „Vypustte zvěř.“

Dole přitáhli doprostřed ohrady vozíky naplněné bednami. Ty pak otevřeli a na dráhu vyběhly desítky zvířat. Králíci, bažanti, několik divokých prasat a dva menší jelínci. Kachny, husy a křepelky. Horská koza, půltucet ovcí, dokonce i páv, který rozevřel pestře zbarvený ocas, jakmile se osvobodil z klece. Tucty koroptví roztáhly křídla a vzlétly do větví fíkovníku; plot, který držel zbytek zvířat v zajetí, je vůbec nezajímal.

Nakonec se z poslední bedny zvedl jediný ohromný jelen s nádherným paroží, které čnělo proti jasné odpolední obloze.

Zvířata se rozběhla po prostoru, některá se skrývala, kde jen to šlo, jiná se zmateně a vyděšeně toulala mezi ploty. Odevšad se ozývala kakofonie kvákání, trubení a frkání. Horská koza si sama pro sebe zabrala kout dvora a skláněla hlavu a hrozila rohy každému, kdo se jen opovážil přiblížit.

„Náš zvyk je prostý,“ vysvětlil jí Král duchů. „Pronesesť slib a stře-liš. Pokud je tvá muška správná, pak jsou pravdivá i tvá slova a slib bude platit. Až sliby proneseš, začneme hodovat na našich šťastných obětech.“ Mávl směrem ke zvířatům.

Serilda ucítila kyselou pachut' na jazyku. Celý život jedla maso a neměla žádné výčitky z návštěv místního märchenfeldského řezníka, ani když si na hostině vychutnávala vepřovou pečení nebo když pro sebe a tatínka vařila poctivý hovězí guláš. Nikdy však nelovila. Nikdy nestřelila šíp zvířeti do srdce ani žádnému nepodřízla hrdlo.

Říkala si ale, že takový je život a smrt: predátor a kořist.

„Nevěsto moje,“ pokračoval Král duchů, „přenechám ti tu čest pronést první slib.“

Zvedla obočí. „S potěšením,“ řekla. „Je toho tolik, co bych si ti přála říct.“

Temní pod ní se zahihňali, když sevřela prsty kolem kuše.

Král jí pohled oplatil. Odráželo se v něm varování. Připomínka, že mají diváky.

Ale to je přece nesmysl. Slíbila mu, že bude lhát o tom, že nosí jeho dítě. Nikdy neslíbila, že bude předstírat, že je do něj zamilovaná.

„Přisahám,“ začala, „že dokud má duše zůstane oddělená od fyzického těla a nebudu mít v této záležitosti jinou volbu, zůstanu s *nelibostí* po tvém boku. Tak uvidíme.“ Prohlédla si zvířata a vybrala si cíl, o kterém věděla, že ho nejspíš netrefí – vypasenou koroptev, která pobíhala po dvoře sem a tam.

Popadla kuši a vychutnávala si tíhu a pocit moci, kterou jí dávala. Zvedla zrak z ptáka a podívala se na Krále duchů – nemyslela to jako hrozbu, ale nedokázala zabránit drobnému fantazírování. Co by se stalo, kdyby mu střelila šipku rovnou do hlavy?

Asi by minula. A i kdyby ne, stejně by ho nezabila.

Ale bylo by to *uspokojivé*.

Jako by Král duchů poznal, na co myslí, zazubil se na ni.

Serilda pokrčila nos, soustředila se na koroptev a vystřelila.

Šípka se zabořila do hlíny. Nebyla ani zdaleka blízko.

Publikum se zasmálo, ale Serildu to netrápila. Rozhodně nechtěla zvíře trefit.

„Přisahám ti,“ řekl Král duchů a založil šíp do vlastní kuše, „že nikdy nezapomenu na mnohé oběti, jež jsi přinesla, aby ses mohla stát členkou mého dvora a mou ženou a abys po mém boku strávila věčnost.“

Serilda se zamračila. Jako by ji o to všechno nepřipravil on sám. Jako by ty oběti byly její vlastní volbou.

Král stiskl spoušť. Šíp proletěl divočákovi ze strany hlavou. Zemřel tak rychle, že ani nevykvíkl bolestí.

Serilda se zachvěla.

Chvilku jí trvalo, než jí došlo, že se od ní očekává další slib.

Povzdechla si. „Slibuji,“ probodla ženicha pohledem, „že už nikdy nedovolím, abys mě předvedl před celý dvůr bez toho, abys mi nejdřív řekl, co se ode mě očekává. Neměla jsem čas se na obřad připravit, můj pane.“

Tentokrát zamířila na krocana.

A minula ho stejně širokým obloukem jako poprvé.

Král duchů pokrčil rameny. „Měl jsem dojem, že si ráda vymýšlíš věci za pochodu.“ Pohlédl jí do očí a pokračoval: „Přisahám, že budu chovat v srdci tvé tělo i duši. Že můj obdiv a touha k tobě bude s každým měsícem jen růst.“

Serildě přeběhl mráz po zádech.

Znělo to téměř... upřímně.

Čekal a s planoucím pohledem se na ni díval, až se nechtěně zapýřila.

Nejradši by v odpověď zavrčela. Co to teď na ni hraje?

Král konečně odvrátil zrak. Na zemi pod nimi se téměř ani nepodíval a zmáčkl spoušť. Tentokrát za oběť hostiny padla koza, stejně rychle jako divočák.

„Tolik k tomu, že trefa znamená nezlomný slib,“ zamumlala a doufala, že Král duchů nepoznal, jak ji rozhodil. „Přisahám, že

v nejlepších dnech našeho věčného manželství mi tvá přítomnost bude připadat téměř snesitelná.“

Tím si od diváků vysloužila další smích, který tentokrát neznamenal, že netrefila.

Serilda se ani neobtěžovala zamířit. K čemu to je?

Podívala se Králi duchů do očí a se rty sevřenými do tenkého úsměvu namířila kuši na dvůr a vypálila.

Ze dvora se ozval bolestný výkřik. Serilda málem vyděšeně upustila zbraň z balkonu.

Trefila jelena, ale nezabila ho. Šipka mu trčela z břicha, bolestně se kroutil a poučil obrovské černé oči.

Serilda zalapala po dechu. Udělalo se jí zle, jak sebou jelen šku-bal a trhal, aby se zbavil utrpení.

„To ne... to jsem nechtěla,“ vydechla a oči jí zaplavily slzy.

Král na protější straně nádvoří nesouhlasně mlaskl jazykem.

„To bylo kruté, má královno, nechat toho nevinného tvora tak trpět.“

Probodla ho vzteklým pohledem. Chtěla zavrčet a vyštěknout na něj otázku, kolik nevinných tvorů nechal za celé ty roky trpět zrovna on, vůdce divokého honu. Napadlo ji přinejmenším pět vzácných dušiček, jež se stále souží, nemluvě o bezpočtu duchů, kteří se toulají po chodbách, nebo o jejím vlastním otci, ježž král nechal hnít na kraji silnice, dokud jeho mrtvola znovu nevstala a nevrátila se jako věčně hladový vampýr.

Nebo o její matce, kterou hon odvedl a už se nikdy nevrátila.

Skousla však hněv a zkusila jinou taktiku.

„Prosím,“ řekla, „ušetři ho bolesti. Nechtěla jsem...“ Horké slzy jí rozostřily zrak. „Ať už se dál netrápí.“

Král duchů se ani nepohnul.

Měla sto chutí ho uškrtit, ale ještě víc chtěla, aby tohle skončilo.

Spolkla žluč. „Prosím. Můj... drahý... manželí.“

Král se pousmál. Pochopila, že by rád tenhle moment protáhl. Aby dál žadonila. Víc.

Ale než jí ze rtů sklouzl další výdech, zaslechla zadrnčení jeho kuše.

Šipka projela jelenovi hlavou a ten se mrtvý svalil k zemi.

Serilda se zapotácěla, ulevilo se jí, ale zároveň byla neskonale, šíleně smutná. A najednou i velmi unavená.

Řekli jí, že se bude hodovat celou noc. Netušila, jestli to zvládne až do rána. Nejradši by ze sebe shodila lovecké šaty, vlezla si do postele a spala, dokud se jí všechny vzpomínky na slunovrat a svatební podvod nevytratí z hlavy.

Žádná taková úleva ji však nečeká.

Místo toho tedy zvedla hlavu a hořce ze sebe vypravila: „Děkuji, můj pane. Jsi milosrdný král.“

Sklonil hlavu. „Stačí jen vyslovit přání a nic ti neodepřu, láska moje.“

Uniklo jí zlostné pousmání. Samozřejmě lže. Nikdy nesplní žádné přání, pokud neodpovídá jeho vlastním touhám.

Až při jeho dalších slovech si uvědomila, že tenhle slib nezahrnul do svatebních přísah.

„Naposledy ti přísahám, má smrtelná královno,“ řekl a jeho hlas se nesl nad diváky, které rozrušila jelenova smrt, „že již nikdy nebudu brát tvou přítomnost jako samozřejmou.“ Hlas mu změkl a Serilda se zamračila. *Již nikdy?* „Přísahám, že každý okamžik ve tvé společnosti pro mě bude stejně drahý jako bohy upředené zlato a vzácný jako křehké lidské životy. Přísahám, že ani po věčnost s tebou po mém boku mě neunaví pohled na tvé oči zalité měsíčním světlem a rty políbené sluncem. S tebou po mém boku nikdy nebudu ztracený, nikdy nepocítím samotu ani nekonečnou agonii života, který postrádá smysl. S tebou po mém boku jsem kompletní a zasněvuji svůj život tomu, že tě budu milovat, abys totéž pocítila i ty.“

Někdy během jeho projevu Serilda pootevřela rty. Bez mrkání na něj hleděla. Kdyby ještě měla srdce, určitě by jí přestalo bít. Dole na dvoře to zašumělo. Dokonce i neklidná a hlučící zvířata při tom podivném prohlášení strašidelně zmlkla.

Král duchů se na ni vyčkávavě podíval. Co však na to říct? Tohle je výsměch lásce. Král k ní žádné skutečné city nechová. Je pro něj jen figurkou na šachovnici. Přesto to znělo, jako by to myslel vážně, a Serildě – obyčejné dívce – se zatočila hlava, že se stala objektem takového poetického vyjádření proneseného hlasem, který zněl jako píseň, i když v tu chvíli hrozil smrtí.

„Zapomněl jsi vystřelit,“ vypravila ze sebe.
Králi duchů se blýsklo v očích a zvedl kuši.
Zamířil rovnou na ni.
Serilda vykulila oči. „Co to...?“
Zbraň hlasitě zadrnčela. Šipka vystřelila.
Serilda zaječela a sehnula se.
Zavřískl pták.
Něco spadlo na zábradlí vedle ní, jen kousek od jejího lokte.
Před obličejem se jí vznášel obláček šedého a hnědého perí.
Mlčky zírala na mrtvou koroptev.
Mezi hradními zdmi se ozvěnou rozlehl králův smích.
„Jsme svoji! Kuchaři, připravte hostinu!“